



Владо Карамазов: Театърът не влезе, а направо връхлетя живота ми

Харизматичният актьор е посланик на второто издание на "Нощ на театрите"

Септември 2014

ПЪТ-е-шест-в-е-н-и-к и в живота, и в театъра, за когото пътуването е не само предизвикателство, но и призвание. Трудно му е да стои на едно място и затова непрекъснато работи. Творческите му ракурси обикновено са съ-път-ствани от широко амплитудни състояния: от изгарящ драматизъм през откровена чувствителност и не-предначертано съ-пре-живяване до смях през сълзи и мистична интуитивност. Той е

едновременно наблюдение „отвън“ и мислене „отвътре“, текст и под-текст, различност и динамичност, енергия и съзвучие, тук-и-сега и там-и-някога ...

Всичките му театрални случвания са шедьоври ... „Ревизор“, „Идеалният мъж“, „С любовта шега не бива“, „Сирано дьо Бержерак“, „АРТ“, „Спанак с картофи“, „Рибарят и неговата душа“ са само част от сценичното му житие.

Когато го поканихме да стане посланик на втората "Нощ на театрите" в едно не-случайно време и не-обичайно пространство, без грам колебание се съгласи, защото „театърът е този смисъл, който трябва да докосне възможно най-много души и да стигне до повече хора“.

Как „влезе“ театърът в живота ти: през главния вход, през задната врата, през прозореца или през комина?

Театърът не влезе, а направо нахлу и връхлетя живота ми. И то ... директно през главния вход ... и то, така че до ден днешен е дълбоко в душата ми и едва ли някога ще излезе оттам.

Дълъг ли беше пътят до театъра? Имаше ли препятствия и трудности?

И да, и не. Трудностите бяха при кандидатстването, защото не успях да вляза в класа на проф. Азарян, а в другия клас. Затова кандидатствах в специалността „Актьорско майсторство за куклен театър“, където бях приет на едно от първите места. Година след това се преместих в класа на проф. Сейкова. После сякаш всичко се подреди и беше „по мед и масло“. Още в деня на дипломирането ми Иван Добчев ме покани за главна роля в Народния театър, а малко по-късно в същия ден ме назначиха на щат в същия театър. В един ден се случиха две много важни за мен неща, които пред-определиха и в някаква степен пред-начертаха моя театрален път.

Какво е за теб театърът?

В-С-И-Ч-К-О и ВСИЧКО. Това е нещото, което обичам и винаги ще обичам безрезервно. Нещото, което съм искал, искам и ще правя цял живот. Най-голямата ми сбъдната мечта.

През годините променяше ли се усещането ти за театъра?

Разбира се. Колкото по-зрял ставам в професията, възгледите ми за нея се променят. Изменя се вкусът, започнах да се интересувам, да виждам и да се стремя към различни неща. Защото колкото повече опознавам театъра, толкова повече искам да надграждам театъра в-и-чрез-себе-си. Точно това е най-хубавото на театъра: развитието, търсенето и предизвикателството.

Спомняш ли си емоцията от първото представление?

Първото представление беше най-вълнуващото, най-емоционалното и най-страшното. После нещата станаха по-овладяни и притеснението постепенно изчезна. И остана само насладата от това как ще си направиш ролята за конкретното представление и дали ще можеш да отидеш по-далече от предишния път.

Каква магия се крие в театъра?

Не знам. То затова е магия...

Броил ли си всичките представления на сцена, които са ти се случили до този момент? Колко са?

Без да съм проверил в архива се сещам за 30-ина...

Как „се намираш“ с ролите, които играеш в театъра? Търсиш ли ги или си ги пожелаваш?

Всеки път е различно. Понякога се случва аз да ги търся, особено през последните години. Те ме намираха през първите 10 години.

Имаш ли „театрални страхове“ и как ги преодоляваш?

Вече нямам. Времето помага на нещата да си дойдат на мястото, преодолява страховете или може би ги трансформира в други усещания. Първият етап в развитието на един актьор е най-труден. Тогава трябва да намериш точно своето място в безкрайното театрално пространство. Онова място, в което и където си себе си и правиш изкуство, което е част от теб и те удовлетворява. Аз вече намерих това мое място.

Кое е най-голямото и най-свято „нещо“ за теб в театъра?

Работата върху драматургията. В пиесите има толкова много истини, че всеки път, когато работя върху голям текст, винаги откривам нещо ново за живота и за себе си.

Кръсто-ПЪТ-ен човек ли си?

Мисля, че да.

ПЪТ-ешествията ти в театъра промениха ли те? Как?

Да. Промениха ме. Професията е мъдра и ме среща с мъдреци. Било то автори или режисьори. Всеки път, докосвайки се до тях, аз взимам по малко от всеки за себе си. И като сложим натрупаните през годините театрални пътешествия мисля, че промяната е наистина голяма и то към добро.

Защо стана посланик на ["Нощ на театрите"](#)?

Всяко ново нещо е много хубаво. Аз искам и се стремя да правя нови неща. Така е по-интересно и по-смислено. Затова се съгласих да стана посланик на тази международна инициатива. Сигурен съм, че приключението ще е незабравимо, вихрено и много емоционално за всички!

Къде ще си в нощта на театрите?

Естествено на театър. Или ще играя, или ще гледам. А може би и двете...

<http://www.btv.bg/article/za-btv/spetsialno/vlado-karamazov-teatarat-ne-vleze-a-napravo-nahlu-v-zhivota-mi.html>